

முதுவர் பழங்குடி இனமக்களின் வாழ்வியலில் 'இளந்தாரிமடம்' எனும் இளையோர்கூடங்களின் பங்களிப்பு

முனைவர் க.முத்துஇலக்கும்*

கட்டுரைச்சுருக்கம்: தமிழகப் பழங்குடி மக்களுள் தமக்கென தனித்த மாபு, பழக்கவழக்கங்கள், சமூகஅமைப்பு, வழிபாட்டுமுறை, குலக்கட்டுப்பாடுகள் என பிற பழங்குடி மக்களினின்றும் வேறுபட்ட பண்புகளைக் கொண்டவர்களாக முதுவர் பழங்குடி மக்கள் விளங்குகின்றனர். அடர்ந்த வனங்கள் நிறைந்த மலைச் சரிவுகளில் வாழ்ந்த போதிலும் முதுவர் பழங்குடி மக்கள் தமக்கென தனித்த பழக்கவழக்கங்களையும் வாழ்வியல் சடங்குகளையும் பின்பற்றுவவர்களாக விளங்குகின்றனர். முதுவர் பழங்குடி மக்களிடம் நிலைபெற்றுள்ள வழக்காறுகளில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று இளம் வயதினர் தங்குமிடமான இளையோர்கூடங்கள் ஆகும். இவை இவர்தம் வாழ்வியல் கல்வியின் பயிற்சிக்கூடங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. முதுவர் இன மக்களின் வாழ்வில் மிக முக்கிய, தவிர்க்க இயலாத பங்களிப்பினைக் கொண்டிருக்கும் இளையோர்கூடங்கள் மற்றும் அவற்றின் செயல்பாடுகள் குறித்து விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

முன்னுரை

தமிழ் நாட்டில், கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் வால்பாறை சரகத்திற்குப்பட்ட காடம்பாறையை அடுத்த வெள்ளிமுடி, கருமுட்டிக்குடி, அடுத்து மாணாம்பள்ளி சரகத்திற்குப்பட்ட பரமன்கடவு, சங்கரன்குடி; உடுமலைச் சரகத்திற்குப்பட்ட பூச்சக்கொட்டான் பாறை, சோலையூத்து, ஆட்டுமலை, பொருப்பார்குடி, கோட்டையார் போன்ற இடங்களிலும் அமராவதி சரகத்திற்குப்பட்ட மஞ்சம்பட்டியிலும் முதுவர் பழங்குடி மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். தொன்மைப் பழங்குடி மக்கள் பற்றிய தமது நூலில், 'முதுவர்கள் கலப்பினத்தைச் சார்ந்தவர்கள்' என்று தர்ஸ்டன் (Thurstan1909 குறிப்பிடுகின்றார். கள ஆய்வில் சேகரிக்கப்பட்ட செய்திகளும் முதுவர் கலப்பினத்தவராகிய நாட்டு மக்கள் என்பதை அரண் செய்வதாகவே அமைகின்றன.

* பேராசிரியர், ஆர்.ஜி.எம் அரசினர் கலை அறிவியல் கல்லூரி, அட்டப்பாடி
muthusenthil2010@gmail.com

மதுரையில் ஏற்பட்ட குழப்பம் அல்லது போர் காரணமாக வெளியேறிய மக்கள் இனத்தவர் ஒரே கூட்டமாக இணைந்து வந்தனர் என்றும் இன்று முதல் நம்மிடையே பிரிவு இல்லை என்று அனைவரும் சத்தியம் செய்து கொண்டு ஒரே இனமாக வாழத்தலைப் பட்டனர் என்றும் அறியமுடிகின்றது¹. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை முதுவர் இன மக்கள் பின்பற்றும் சடங்கியல் வழக்காறுகள் பிற பழங்குடி மக்களினின்றும் இவர்களை வேறுபடுத்துவதோடு பண்டையத் தமிழர் வழக்காறுகளோடு பொருந்தியும் அமைந்திருப்பது இங்கு சுட்டத்தக்கது. குழந்தைப்பிறப்பு (பேறுகாலம்), முழுக்குவீடு, குழந்தையை முதுகில் கட்டுதல், முடிகட்டும் சீர், இளையோர் கூடம், குறக்கட்டுப் புடவை முறை, உடன்போக்கு, திருமணம், பொங்கல் விழா, கோமாளி வேடமிடல், இறப்பு, பகிர்ந்துண்ணல், கூட்டுண்ணுதல் என அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் தனித்துவமான முறைகளைப் பின்பற்றுகின்றனர். இசையும் நடனமும் இவர்தம் கலை உணர்விற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். முதுவர் இனப்பழங்குடி மக்களின் பழக்கவழக்கங்களையும் இவர்கள் பின்பற்றும் வாழ்வியல் நெறிகளையும் கற்றுத்தரும் கல்விக்கூடங்களாக விளங்குபவை இவர்தம் குடிகளில் நிலைபெற்றிருக்கும் இளையோர்கூடங்களே (Youth dormitories). இவை உறவுமுறைசாராத குழுக்களைக் கொண்டவை. முதுவர் இன மக்களின் அனைத்து குடிகளிலும் இளையோர்கூடங்கள் செயல்படுகின்றன.

இந்திய முழுவதிலும் வாழும் பல பழங்குடிச் சமூகங்களில் இந்த இளையோர்கூடங்கள் என்கிற தனித்துவமான சமூகநிறுவனம் கடந்த காலங்களில் இருந்திருக்கிறது. மத்திய இந்தியாவில் வசிக்கும் பழங்குடிகளிடமும், வடகிழக்கு பகுதிகளில் வசிக்கும் பழங்குடிகளிடமும் இளையோர்கூடம் என்கிற நடைமுறை பரவலாகக் காணப்படுகிறது, எ.கா., ஓரான் பழங்குடிகளிடையே காணப்படும் இளையோர்கூடத்திற்கு டும்குறியா (Dhumkuria) என்று பெயர், அதேபோல நாகா பழங்குடிகள் அவைகளுடைய இளையோர்கூடத்தை மொருங் (Morung) என்று அழைக்கின்றனர். மத்திய இந்தியாவில் பஸ்தார் பகுதியில் வாழும் முரியா

¹ தகவலாலர், பழனிச்சாமி, வயது 70, கோட்டையார்

பழங்குடியினரிடையே இன்றும் கோட்டுல் (Ghotul) என்றழைக்கப்படுகிற இளையோர்கூடங்கள் உண்டு, இவை குறித்து பெயர்பெற்ற மானிடவியலாளர் வெரியர் எல்வின் (Verier Elwin 1947) ‘முரியா பழங்குடியினரின் கோட்டுல்’ (Muria and their Ghotul) என்கிற புகழ்பெற்ற செவ்வியல் இனவரைவியல் நூல் ஒன்றினை எழுதியுள்ளார்.

முதுவர் இளையோர்கூடங்கள்

உயர்ந்த மலைச் சரிவுகளை இருப்பிடமாகக் கொண்டு வாழ்பவர்கள் முதுவர் பழங்குடி மக்கள். ஏறக்குறைய 4000 அடி முதல் 6000 அடி உயரத்தில் இவர்களது குடியிருப்புப் பகுதிகள் அமைந்துள்ளது. தாம் குடியிருக்கும் பகுதியை ‘குடி’ என்றழைக்கின்றனர். ஒரு குடியில் பத்து முதல் ஐம்பது வீடுகள் வரை அமைந்துள்ளன. ஒரு குடும்பம் தனியாக வாழும் இடத்தையும் குடி என்கின்றனர், குடி என்பதோடு ‘கூர்’, ‘வீடு’, என்றும் சுட்டுகின்றனர். முதுவர் இனமக்கள் வாழும் ஒவ்வொரு குடியிலும் இளையோர்கூடங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை ‘இளந்தாரிமடம்’ என்பர். பெரும்பாலும் பேச்சு வழக்காற்றில் ‘சத்திரம்’ அல்லது ‘சாவடி’ என்றே சுட்டுகின்றனர். முதுவர் பழங்குடி மக்கள் வாழும் ஒவ்வொரு குடியிலும் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் தனித்தனியாக இளையோர்கூடங்கள் உள்ளன. இவை ஆண்கள் சத்திரம், பெண்கள் சத்திரம் என வேறுபடுத்தி அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வின மக்களின் இளையோர்கூடங்கள் கல்வி, தொழில், பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் கலைகளைக் கற்றுக்கொள்ளும் இடங்களாகவும் பொழுது போக்குக் களங்களாகவும் செயல்படுகின்றன. இந்த இளையோர்கூடங்களின் செயல்பாடுகள் முதுவர் பழங்குடி மக்களின் வாழ்வியல் நிகழ்வுகளைச் சமூக நிகழ்வுகளாக மாற்றுகின்றன எனில் மிகையன்று. இம்மக்களிடம் காணப்படும் ஒற்றுமைக்கும், பண்பட்ட வாழ்க்கைக்கும் முக்கியப் பங்காற்றுவது இளையோர்கூடங்களே. ஒரு ஒழுங்கு முறையான மக்கள் ஒரே கூரையின் கீழ் வாழ்ந்துவந்த காலத்தில் தனியிடம் அமைக்க முற்பட்டபொழுது அமைந்த முதல் நிலையே இளையோர்கூடங்கள் என ஹட்சன் கருதுகிறார் (பக்தவத்சலபாரதி 2003). இந்த இளையோர்கூடங்களில் ஐந்து வயதிற்கு மேற்பட்ட குழந்தைகளும் திருமணமாகாத இளைஞர்களும் தங்குவர். பெண்கள்

கூடங்களில் இளம்பெண்களுக்குத் துணையாக மூதாட்டிகளும் கணவனை இழந்த பெண்களும் உடன் தங்குவர். இக்கூடங்களில் வயதில் மூத்தவர் மேற்பார்வையாளராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு இளையவர்களை வழி நடத்துவார்.

தமிழ் நாட்டில் உள்ள நீலகிரி மலையில் வசிக்கும் பெட்டக் குறும்பர்களின் ஆண்கள் இளையோர்கூடம் 'சித்தால் மானே' என்றும் பெண்கள் இளையோர்கூடம் 'பங்கிரி' என்றும் கூறப்படுகிறது, மற்றப்பழங்குடி இனங்களான கோத்தர், காணிக்காரர், மலைமலசர் பழங்குடிகளிடமும் இளையோர்கூடங்கள் வழக்கில் இருக்கின்றன (பக்தவத்சலபாரதி 2003).

‘இளந்தாரிமடம்’ - இளையோர்கூடங்களின் அமைப்புமுறை

முதுவர் பழங்குடி மக்களின் இளையோர்கூடங்கள் வீடுகளை விடவும் அளவில் பெரியதாக அமைந்துள்ளன. ஒரே நேரத்தில் முப்பது முதல் ஐம்பது ஆட்கள் தங்கும் அளவில் பெரிய கூடமாக அமைந்துள்ளது. கூடத்தின் உள்ளே இரவு முழுவதும் நெருப்பு எரிந்து கொண்டே இருக்கும். நெருப்பு அணையாமல் எரிவதற்காக நன்கு காய்ந்த பெரிய மரத்துண்டுகள் சிலவற்றைச் சேர்த்து நெருப்பிடுகின்றனர். நெருப்பு எரியும் பக்கமாக கால் வைத்து உறங்குகின்றனர், குளிருக்கு நெருப்பின் கத கதப்பு கூடம் முழுவதும் பரவியிருக்க, காட்டு விலங்குகள் பற்றிய அச்சமுமின்றி நிம்மதியாக உறங்குகின்றனர். இதே போல அனைத்து வீடுகளிலும் இரவு முழுவதும் நெருப்பு எரிந்து கொண்டேதான் இருக்கும். இளையோர்கூடத்தின் ஒரு பகுதியில் பரண் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பரணில் இசைக்கருவிகள் ,வெட்டுகத்தி, உணவு சமைத்து உண்பதற்கான பாத்திரங்கள், சமைப்பதற்குத் தேவையான அரிசி, உப்பு, எண்ணை முதலிய பொருட்களும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பகல் நேரங்களில் உணவு தேவையெனில் இளைஞர்கள் தங்களே சமைத்துக் கொள்கின்றனர். சிறுவர்கள் தவிர அனைத்து ஆண்களும் உணவு சமைக்கக் கற்றுக்கொள்கின்றனர். ஒரு வாயில் மட்டுமே கொண்ட இளையோர்கூடங்களின் முற்றம் பரந்து காணப்படுகின்றது. சில குடிகளில் கூடத்தின் வெளியே வாயிலின் இருப்புறமும் திண்ணை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. திண்ணையில் தேவையான அளவு

விற்குகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒருசில குடிகளில் கூடத்தின் பக்கவாட்டிலோ, பின்புறமோ இட வசதியைப் பொறுத்து விற்குகளை அடுக்கி வைத்துள்ளனர். வேலை இல்லாத நேரங்களில் தேவையான விற்குகளை சேகரித்துக் கொண்டு வந்து சேமித்து வைக்கின்றனர். சில குடிகளில் ஆண்கள் கூடங்களில் கூடத்தின் நடுப்பகுதியில் நெருப்பிடுவதற்கு ஏதுவாக இடம் விட்டு சுற்றிலும் மூங்கில் கழிகளால் பரந்த மேடை போன்று அமைத்துள்ளனர். இம்மேடை கட்டிலின் அமைப்பு போன்று அனைவரும் உறங்குவதற்கு வசதியாக உள்ளது.

குடிகளில் அமைந்துள்ள இளையோர்கூடங்களின் முற்றங்களின் தான், குடிசார்ந்த பொதுக்கூட்டங்கள், விழாமற்றும் சடங்குகள் சார்ந்த கொண்டாட்டங்கள் அனைத்தும் நடைபெறுகின்றன. பொங்கல், சித்திரை முதல் நாள் போன்ற விழாக்களைக் குடிக் கோவிலில் பூசை செய்து வணங்கும் இவர்கள் நடனம், கும்மி போன்ற ஆட்டங்களை இளையோர்கூடங்களின் முற்றங்களில் நிகழ்த்துகின்றனர். சமனற்ற மலைச் சரிவுகளில் வாழும் முதுவர்கள் குடிக் கோயில்கள் வீடுகள் அமைந்திருக்கும் பகுதியிலிருந்து உயரமான இடங்களில் அமைத்திருப்பதும் இதற்கு ஒரு காரணம் எனலாம். பெரும்பாலும் இரவு நேரங்களில் தான்கலை நிகழ்ச்சிகளை நடத்துகின்றனர். எனவே இளையோர்கூடங்கள் ஊர்ப்பொது மன்றங்களாச் செயல்படுகின்றன.

‘இனக்குழுச் சமூக, அரசியல், பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் நடைபெற்ற முக்கிய சமூகப் பொதுவெளியாகத் திகழ்ந்தது மன்றம்’ (தனஞ்செயன் 2014). நிகழ்வுகளின் போது அனைவருக்கும் தேவையான தேநீர் மற்றும் உண்ணக் கிழங்குகள் ஆகியவற்றை இங்கேயே சமைத்துக் கொள்வர்.

இளையோர் கூடங்களில் தங்குவதற்கான விதிமுறைகள்

முதுவர் இன மக்களின் இளையோர்கூடங்களில் ஐந்து வயதிற்கு மேற்பட்ட குழந்தைகளும் இளைஞர்களும் தங்குவர். ஐந்து வயதிற்கு மேற்பட்ட குழந்தைகள் பெற்றோருடன் இரவு தங்குவதற்கும் உறங்குவதற்கும் இவர்கள் அனுமதிப்பதில்லை. குழந்தைகள் இளையோர்கூடங்களில் தங்க வேண்டும் என்பதற்கு பெற்றோர்கள் அவர்களை தயார் செய்து விடுவர். திருமணம் ஆகும்வரை இவர்கள் இளையோர்கூடங்களில் தங்குவர். இத்தன்மை ஒரு கட்டுப்பாடான ஒழுக்கமுறைக்கு வழிவகுக்கின்றது எனலாம். கோந்த் பழங்குடி மக்களின் இளையோர்கூடங்களிலும் இம்முறையே பின்பற்றப்படுகின்றது (பக்தவத்சலபாரதி 2014). இளையோர்கூடங்களில் தங்குவதால் குழந்தைப்பருவம் முதல் தம்முடைய வேலைகளைத் தாமே செய்து கொள்வதோடு சமூகத்திற்கான பொது வேலைகளையும் மூத்தோர் சொல்படி பகிர்ந்து செய்ய வேண்டும் என்ற பொது நல உணர்வினையும் ஒற்றுமையையும் இவர்களிடையே உருவாக்குகின்றது.

விருந்தினர் தங்குமிடம்

வெளியிலிருந்து குடிக்கு வரும் விருந்தினர் அனைவரையும் மகிழ்வுடன் உபசரிக்கும் பண்பினர் முதுவர் பழங்குடி மக்கள். இவர்தம் குடிக்கு வரும் விருந்தினர் தங்குமிடமாக அமைவதும் இளையோர்கூடங்களே. பிற குடிகளிலிருந்து வரும் ஆண் உறவினர்கள் இரவு தங்க நேர்ந்தால் ஆண்கள் கூடங்களிலும் பெண் உறவினர்கள் பெண்கள் கூடங்களிலும் தங்குவர். குடிக்கு வரும் விருந்தினர் முதுவர் அல்லாத வெளி ஆட்களாக இருப்பின் முதலில் குடி மூப்பனைக் காணவேண்டும் (மூப்பன் என்பவர் அக்குடியின் தலைவர்). மூப்பன் அவரை வரவேற்று உபசரிப்பதோடு விருந்தினர் வருகையை குடியிலுள்ள அனைவருக்கும் அறிவிக்கும் தன்மையில் 'ஓமரகோ' என்று கூவுவார். இவ்வாறு அறிவிப்பதால் இரவு உணவு வேளையில் அனைவரது வீட்டிலிருந்தும் விருந்தினருக்கான உணவு கொடுக்கப்படும். ஒரு சிறுவன் தட்டுடன் அனைத்து வீடுகளுக்கும் சென்று ஒரு பங்கு (சிறிதளவு) உணவினை வாங்கிவந்து விருந்தினர்க்குக் கொடுப்பான். வாங்கிவந்த உணவு மீதமிருப்பின் கூடத்திலுள்ள அனைவரும் ஆளுக்கு ஒரு கவளம் எடுத்து உண்பர். விருந்தினர் எத்தனை நாட்கள் தங்கினாலும் இளையோர்கூடத்தில் தான் தங்கவேண்டும். விருந்தோம்பலில் தலைசிறந்து விளங்கும் முதுவர்கள் குடிக்குச் செல்லும் ஒருவரும் பசியோடு இருக்கக்கூடாது, பசியோடு திரும்புவதில்லை.

இளையோர் கூடங்களின் செயல்பாடுகள்

குறிஞ்சி நிலத்தை வாழ்விடமாகக் கொண்ட பழங்குடிச் சமூகங்களின் வாழ்வில் வேட்டையாடுதல், காடுபடு பொருட்களைச் சேகரித்தல், காட்டெரிப்பு அல்லது இடமாற்று வேளாண்மை, பாதுகாப்பு என அனைத்துமே சமூகக்கூட்டு நிகழ்வாக இயங்கும் பான்மையது. இச்செயல்பாடுகளின் வெற்றிக்குத் துணையாவதும் இக்கூட்டு முயற்சியே. இத்தகைய ஒருமித்த செயல்களுக்கு அடித்தளமாக அமைவது இளையோர்கூடங்களின் இருப்பும், செயல்பாடுகளும்.

இளைஞர்கள், இளைஞிகள் தங்களது சமூகப் பண்பாட்டு நெறிமுறைகளிலிருந்து வழிமாறிச் செல்லாமல் இருக்க இந்த இளையோர்கூடங்கள் அமைப்பு முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. முதுவர் இன மக்களின் இளையோர்கூடங்கள் தங்குமிடமாக மட்டுமே அல்லாமல் வாழ்க்கைக் கல்வியைக் கற்றுத் தரும் இடமாகவும் அமைந்துள்ளன. இளையோர்கூடங்களில் சிறுவர், சிறுமியர் கல்வி, தொழில், ஆடல், பாடல், பழக்கவழக்கங்கள், மதிப்பீடுகள், விழுமியங்கள், சமையல், மற்றும் வீட்டு வேலைகள் ஆகியவற்றைக் கற்றுக்கொள்வதோடு பாதுகாப்பையும் பெறுகின்றனர்.

கல்வி

முதுவர் இன மக்களில் ஒரு சிலரே பள்ளி மற்றும் கல்லூரிப் படிப்பு முடித்துள்ளனர். இயல்பாகவே ஆண்கள் அனைவரும் எழுதவும் படிக்கவும் தெரிந்தவர்களாக இருப்பினும், இவர்கள் கல்விக்கூடம் சென்று கற்றவர்கள் அல்லர். மலைகளில் வாழ்வதாலும் வெளியிடங்களில் சென்று தங்கி கல்வி கற்க வேண்டியிருப்பதாலும் பொதுவாக முதுவர் பழங்குடிக் குழந்தைகள் கல்விக்கூடம் செல்வதை விரும்புவதில்லை. ஆனால் மாலை நேரங்களிலும் ஓய்வு நேரங்களிலும் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் மற்றவர்களுக்கு எழுதப் படிக்கக் கற்றுத்தருகின்றனர். இதனால் அனைவரும் எழுதவும் படிக்கவும் தெரிந்தவர்களாகவே உள்ளனர். அண்மைக்காலங்களில் குடிக்கு அருகில் ஆரம்பப் பள்ளிகள் அமைந்திருக்கும் காரணத்தால் அங்கு சென்று கற்க பலர் விரும்புகின்றனர். இடுக்கி மாவட்ட முதுவர் குழந்தைகள் சிலர் அரசால் நடத்தப்படும் உண்டுஉறைவிடப் பள்ளிகளில் தங்கிப் பயில்கின்றனர். எனினும் சென்றதலைமுறைக்குக் கல்விக்கூடமாக விளங்கியவை இந்த இளையோர்கூடங்களே எனில் மிகையன்று.

தொழில்

வேளாண்மையே முதுவர்களின் அடிப்படைத் வாழ்வாதாரமாகும். கடந்த காலங்களில் காட்டெரிப்பு வேளாண்மையும், காடுகளில் காடுபடு பொருட்களைச் சேகரித்தலும் இவர்களது தொழில்களாக அமைந்தன. வன விலங்கு வேட்டை 1971ஆம் ஆண்டு வனச்சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த பிறகு அரசாங்கத்தால் தடை செய்யப்பட்டது. தற்போது தமக்கென அளிக்கப்பட்ட நிலங்களில் வேளாண்மை செய்வதோடு, காடுபடு பொருட்களைச் சேகரிப்பதை மட்டுமே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். காட்டெரிப்பு வேளாண்மை செய்த மக்களைக் கானக் குறவர் (நற்றிணை, பாடல் எண் 102), குன்றக் குறவர் (புறநானூறு பாடல் எண் 231), புனக்குறவன் (புறநானூறு பாடல் எண் 231) சிறுகுடிக் கானவன் (அகநானூறு பாடல் எண் 152) என்று சங்க இலக்கியங்கள் பலவாறு பதிவு செய்கின்றன. முதுவர், மலசர், மலைமலசர் மற்றும் இருளர் பழங்குடி மக்களிடம் காட்டெரிப்பு வேளாண்மை இன்றும் இடம் பெற்றுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. காட்டினை அழித்து நெருப்பிட்டு நிலம் பக்குவமடைந்தபின் கொத்துக்காடு முறையில் விதை விதைக்கின்றனர். மரங்கள் நிறைந்த மலைச்சரிவுகளில் அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடி குற்றிச் செடிகளை வெட்டி, காய்ந்தபின் அவற்றை நெருப்பிட்டு எரித்து ஒவ்வொரு வீட்டினரும் தமக்கென தனிதனியாக சிறுபகுதியை எடுத்துக்கொண்டு பயிர் செய்கின்றனர். இவ்வாறு கூட்டு முயற்சியும் உடல் உழைப்பும் கொண்டு நிலத்தைப் பதப்படுத்தி வேளாண்மை செய்கின்றனர். அதுபோன்றே பயிர்க்காவலுக்கும் பலர் ஒன்று கூடிச் செல்கின்றனர். பகலில் பெண்களும் இரவில் ஆண்களும் காவல் காக்கின்றனர். மேலும் உணவு, பொருளாதாரத் தேவையை நிறைவுசெய்ய தேன், கிழங்கு, கீரை முதலிய காடுபடு பொருட்களைச் சேகரிப்பதிலும் இவர்கள் ஒன்றிணைந்து செயல்படுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஒன்றாக உண்டு, ஒன்றாக உறங்கி வாழும் இவர்களுக்கு ஒன்றிணைந்து வேளாண்மை செய்வதிலும், காடுபடு பொருட்களைச் சேகரிப்பதிலும் ஒற்றுமையாகச் செயல்பட முடிகின்றது.

பகிர்ந்து உண்ணுதல்

இனக்குழு சமுதாய வாழ்வை மரபாக மேற்கொண்டிருக்கும் பழங்குடி மக்களிடம் பகிர்ந்து உண்ணுதல் என்பது அடிப்படைப் பண்பாக அமைந்துள்ளது. முதுவர் இனமக்களிடமும் பரிமாற்றமும், மறுபங்கீடு செய்தலும் அடிப்படைப் பண்புகளாக விளங்குகின்றன. இவர்களில் ஒரு குழுவினர் மட்டும் காட்டிற்கு கிழங்கு, தேன், கீரை போன்ற பொருட்களையும் சேகரிக்க சென்றாலும், அல்லது நீர்நிலைகளில் மீன் பிடிக்கச் சென்றாலும் சேகரித்த பொருட்களையும், மீன்களையும் பாகுபாடின்றி குடியிலுள்ள அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கின்றனர். வேட்டையை மரபாகக் கொண்டிருந்த சமூகத்தில் பாதிடும், கூட்டாக உண்ணுதலும் இயல்பாகக் காணக்கூடிய ஒன்றாகும். ஒருபடித்தான சமூக அமைப்பில் இத்தகு பண்புகள் இயல்பாகக் காணப்படும் என்று விளக்குகிறார் பக்தவத்சல பாரதி (2013). ஒரு வீட்டிலுள்ளவர் உடல் நலக்குறைவாலோ அல்லது வேறு காரணத்தாலோ தொழிலுக்குச் செல்லாவிடினும் அவர்கள் பசித்திருக்க வேண்டியதில்லை. அவர்களுக்குரிய பங்கு பகிர்ந்து கொடுக்கப்படும். இப்பண்பு சங்கத் தமிழரின் ‘பாதிடு’ என்னும் பங்கீட்டு முறையைப் பிரதிபலிக்கின்றது. இதனை “தந்துநிறை பாதிடு உண்டாட்டு கொடையென என்று சுட்டுவார் தொல்காப்பியர் (....).

கூட்டுண்ணுதல்

இனக்குழு சமுதாயப் பண்புகளில் தலையாயது, பொதுவில் வைத்து உண்ணுதல் என்பது. சங்கப் பாடல்கள் இதைக் கூட்டுண்ணுதல் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. சிறூர் மன்னர் சமுதாயத்தின் விருந்து பேனும் பண்பும், ஊரொடு தலைவி பசித்திருந்தாள் என்பதும் இக்கூட்டுண்ணுதலின் எச்சங்கள் ஆகும் (மாதையன் 2004). இப்பண்பினை, படைப்புப் பல படைத்து பலரொடு உண்ணும் (புறநானூறு பாடல் எண் 188), உலகுபுகழ்த் திறந்த வாயில் பலரொடு உண்டல்மரீஇயோனே (புறநானூறு பாடல் எண் 234) என்று புறநானூறு பதிவு செய்கின்றது. இத்தகைய கூட்டுண்ணுதல் முதுவர் இன மக்களிடம் காணப்படும் சிறப்பியல்பு என்றே கூறலாம். விடிந்ததும் கிழங்கு தோண்ட மற்றும் விளை நிலங்களுக்குச் செல்லும் முதுவர் பழங்குடி மக்கள் இரவு நேரங்களில் மட்டுமே சமைக்கின்றனர்.

சமைத்ததும் ஒரு தட்டு உணவினை இளைஞர்களுக்காக எடுத்துவைப்பர். குடியிலுள்ள இளைஞர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக ஒவ்வொரு வீடாகச் சென்று அவர்கள் தரும் உணவை ஆளுக்கு ஒரு கவளம் உண்பர். இவ்வாறே அனைத்து வீடுகளுக்கும் சென்று உணவு உண்பர். உணவிற்குப்பின் இளையோர்கூடங்களுக்குச் உறங்கச் செல்வர். இக்கூட்டுண்ணுதல் வழக்கத்தினால் வீடற்ற அல்லது வீட்டில் உணவு சமைக்காத குழந்தைகளுக்கும் உணவு கிடைக்கின்றது. குடியில் பசியோடு யாரும் உறங்குவதில்லை. அது மட்டுமன்றி பெற்றோர் இல்லாத குழந்தையாக இருப்பினும் தான் யாருமற்றவர் என்ற உணர்வு தோன்றாமல் அனைவரும் அரவணைத்துச் செல்வர். 1877 இல் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தின் போது கைவிடப்பட்டவர்களாக பட்டினியால் வருந்திய நெசவாளர் சாதியினைச் சேர்ந்த சிறுவனையும் சிறுமியையும் இவர்கள் தங்களவர்களாக ஏற்றுக்கொண்டதோடு அவர்கள் வளர்ந்த பின் சாதிக்குரிய எல்லா உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டன (Thurston 1909). குடியிலுள்ள இளம் பெண்களும் இம்முறையில் அனைத்து வீடுகளுக்கும் சென்று உணவு உண்பர். தங்கள் வீட்டில் உண்டு வந்தாலும் மற்றவீடுகளிலும் சிறிதளவாவது உண்பது இவர்களது வழக்கம். பொங்கல் போன்ற விழா நாட்களிலும், குடியில் நடைபெறும் விருந்து நாட்களிலும் கூட்டுண்ணுதல் முறையையே முதுவர் இன மக்கள் பின்பற்றுகின்றனர். இரண்டு அல்லது மூன்று இலைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்து உணவினை விளம்பி நான்கைந்து பேர் இலைகளைச் சுற்றி வட்டமாக அமர்ந்து உண்கின்றனர். ஆண், பெண் என இருபாலரும் இம்முறையிலேயே உண்பர்.

இளைஞர்கள் மட்டுமல்லாமல் குடியிலுள்ள யார்சென்றாலும் உணவு கொடுத்து உபசரிப்பர். பகல் நேரங்களில் உறவினர் வந்தால் வேகவைத்தக் கிழங்கு, அவல் மற்றும் வாழைப்பழத்தை சொளகு எனப்படும் முறத்தில் வைத்துக் கொடுப்பர். விருந்தினர்க்கான உணவினை இளையோர் கூடங்களுக்குக் கொடுத்து விட்டாலும் விருந்தினர் ஆண் எனில் ஏற்கனவே அறிமுகமானவராக இருந்து வீட்டில் வீட்டுத்தலைவன் இருப்பின் உணவுண்ண அழைப்பர். விருந்தினர் பெண் எனில் உணவு கொடுத்து உபசரிப்பர். இத்தன்மை அறிமுகமற்ற ஆண்களால் ஏற்படும் இன்னல்களைத் தவிர்க்க துணைசெய்கின்றது.

சமையல் மற்றும் வீட்டு வேலைகள்

முதுவர் பழங்குடி இனத்தைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் தம்மைத்தாமே கவனித்துக் கொள்வதோடு இளையோர்கூடங்களில் வீட்டைச் (கூடத்தை) சுத்தம் செய்தல், சமைத்தல் முதலான அனைத்து வீட்டு வேலைகளையும், மற்றும் எவ்வாறு வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வது என்பதையும் இங்கு கற்றுக் கொள்கின்றனர். ஆண், பெண் என இருபாலரும் அனைத்து வேலைகளையும் கற்றுக்கொள்ளும் இளையோர்கூடங்கள் விளங்குகின்றன. இப்பயிற்சி பருவமடைந்த பின் முழுக்கு வீட்டில் (மாதவிடாய் காலங்களில் பெண்கள் தங்கும் இடம்) தங்கும்போது உதவியாக உள்ளது. முதுவர் பழங்குடி மக்கள் மாதவிடாய்க்கு நாட்களில் பெண்களை முழுக்கு வீடு எனப்படும் தனி வீட்டில் தங்க வைக்கின்றனர்.

முழுக்கு வீட்டில் தங்கியிருக்கும் நாட்களில் அவர்களுக்கான உணவினை அவர்களே சமைத்துக் கொள்ளவேண்டும். குடும்பத்தலைவி முழுக்கு வீட்டில் தங்கும் நாட்களில் வீட்டிலுள்ள சிறிய குழந்தைகளுக்கும் சேர்த்து ஆண்கள் உணவு சமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இளையோர்கூடங்களில் வீட்டைப் பராமரித்தல் மற்றும் சமையல் வேலைகளைக் கற்றுக் கொள்வதால் சிக்கலின்றி இவ்வழக்கம் பின்பற்றப்படுகின்றது.

கலை

முதுவர் பழங்குடி மக்கள் குடிகளில் இருக்கும் இளையோர்கூடங்கள் அவர்களுடைய கலையை வளர்க்கும் பயிற்சிக்கூடங்கள் எனில் அது மிகையன்று. மாலை நேரங்களிலும் ஓய்வு நேரங்களிலும் இசைக்கருவிகளை இசைப்பதும் இசைக்கேற்ப நடனமாடுவதும் இவர்களது வழக்கம். உறுமி, குழல், தப்பட்டை ஆகிய இசைக்கருவிகளை இசைக்கின்றனர். இளையோர்கூடத்தின் முற்றத்தில் நெருப்பிட்டு நெருப்பினைச் சுற்றி அமர்ந்த வண்ணம் முதியவர்கள் இசைக்க இளைஞர்கள் அனைவரும் நடனமாடுவர். இதுவே இவர்களது முக்கியமான பொழுதுபோக்கு நிகழ்வாகும். குறிப்பாக பொங்கல் விழாவின் போது விழா நடைபெறும்

பத்துநாட்களும் கோமாளி வேடமிட்டு ஆடுவர். கோமாளி வேடமிடும் இளைஞர்கள் விழா நடைபெறும் பத்து நாட்களும் வேடத்துடனேயே காட்சியளிப்பர். விழாநாட்களில் இரவு நேரங்களில் மட்டுமன்றி பகல் வேளைகளிலும் நடனமாடுவர். அவர்களுடைய தெய்வங்களுக்கு செலுத்தும் நேர்ச்சைக்கடனாக கோமாளி வேடமிடுகின்றனர்.

சங்ககாலத்தமிழர்பாணர்களையும், கூத்தர்களையும் போற்றி இசை, கூத்துக் கலைகளை வளர்த்தனர். தொல் சமூகத்தின் பண்பாட்டுக் கூறுகளை இன்றும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் பழங்குடிச் சமுதாயங்களில் ஒன்றான முதுவர் பழங்குடி மக்கள் இசைக்கும் நடனத்திற்கும் மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர்களாக உள்ளனர். விழாக்கள் மற்றும் திருமணம் போன்ற மகிழ்வான தருணங்கள் அனைத்திலும் இவர்களது இசையும் ஆட்டமும் இடம்பெறும். ஆண், பெண் என அனைவரும் நடனமாடுவர். ஆண்கள் தனியாகவும் பெண்கள் தனியாகவும் நடனமாடுவர். ஆண்களும் பெண்களும் இணைந்து நடனமாடுவது அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இசைக்கு ஏற்ப கும்மியடிக்கும் வழக்கமும் இவர்களிடம் காணப்படுகின்றது. பெண்களும் ஆண்களும் என இருபாலரும் தனித்தனியாகக் கும்மியடிக்கின்றனர். ஆண்டு விழாக்களின் போது கூத்து நடத்தும் வழக்கம் இடுக்கி மாவட்டத்து முதுவர்களிடையே இருப்பதாக சிலியா

தோமஸ்பெரும்பனானி (2010) குறிப்பிடுகின்றார். .அதுபோன்றே இவர்களிடையே மயிலாட்டம் ஆடும் வழக்கம் இருப்பதாகவும் அவர் சுட்டுகின்றார்.

தோழமைக்காரர் உறவு

முதுவர் பழங்குடி இன மக்களில் இளைஞர்களின் வாழ்வில் முக்கியமான தவிக்கமுடியாத உறவுகள் தோழமைக்காரர்களாவர். இச் சமூகத்தின் நடைமுறைகளான முடிகட்டும் சீர், பூப்புச்சீர், திருமணம் ஆகிய நிகழ்வுகளை முன்னின்று நடத்துபவர்கள் தோழமைக்காரர்கள் என்றழைக்கப்படும் தோழன் ,தோழியரே. ஆண்களுக்குத் தோழனும் பெண்களுக்குத் தோழியும் எப்போதும் உடனிருப்பர். இளையோர்கூடங்களின் நிலைப்பாட்டிற்கு இத்தகைய சடங்கு முறைகளும் காரணமாக அமைகின்றன. குழந்தைகள் பெற்றோரைச் முழுமையாகச் சார்ந்திராமல் தம்மையொத்த வயதினரோடு கூடி அந்தந்தப் பருவங்களை மகிழ்வாகக் கடந்து வருகின்றனர். தொல்காப்பியம் பதிவு செய்யும் பாங்கர்க்கூட்டம், பாங்கியர்க்கூட்டத்தின் செயல்பாடுகளோடு இத்தன்மை ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. ஐந்து வயது முதல் திருமணம் வரை ஒரு தட்டில் உண்டு ஒரு பாயில் உறங்கி நாள் முழுமையும் ஒன்றாக இருக்கும் இத்தோழியர் உறவு சங்க இலக்கியம் முன் வைக்கும் தலைவி, தோழி உறவினை பிரபலிக்கின்றது.

முடிவுரை

தொன்மைக் கலைகளும் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் நலிந்து வரும் இந்நாளில் பழந்தமிழரின் பண்பாட்டின் வாழ்வியல் எச்சங்களாக பல வாழ்வியல் கூறுகளையும் முதுவர் பழங்குடி மக்கள் கொண்டுள்ளனர். காட்டெரிப்பு வேளாண்மை, காடுபடு பொருட்களைச் சேகரித்தல், கூலி வேலை எனக் கலப்புப் பொருளாதாரத்தைக் கொண்டுள்ள இவர்களிடம் காட்டெரிப்பு வேளாண்மை, தினைப்புனம் காவல், காடுபடு பொருட்களைச் சேகரித்தல், வேட்டையாடுதல் போன்ற சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் பதிவுகள் பலவும் இப்பழங்குடி மக்களிடம் நிலைபெற்றுள்ளது. மேலும் பழக்க வழக்கம் மற்றும் பண்பாட்டு நிலைகளில் உறைவிடம், சடங்குகள், பங்கீட்டு உணர்வு,

விருந்தோம்பல், உணவு, குறிப்பாக உணர்த்துதல், பலியிடல், தெய்வம் மற்றும் பேய் பற்றிய நம்பிக்கை, வெறியாட்டு நடத்துதல், கலை உணர்வு, மண நிகழ்வு, நடுகல் வழிபாடு என பழந்தமிழர் வாழ்வியல் கூறுகளைத் தம்மிடத்தே இன்றும் தக்கவைத்துள்ளனர். இசையும் நடனமும் இம்மக்களின் இரு கண்களாக விளங்குகின்றன. காதல் மணம், விதவை மணம், மறுமணம் போன்றவற்றில் ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் சம நீதியைப் பின்பற்றுவது இவர்தம் பண்பாட்டு உயர்வினை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளது. முதுவன் பழங்குடிச் சமூகத்தின் இளந்தாரிமடம் எனப்படும் இளையோர்கூடங்கள், அச்சமூகத்தின் பண்பாட்டு நடைமுறைகள், பழக்கவழக்கங்கள் அவைகள் சார்ந்த மதிப்பீடுகள் ஆகியவற்றை அடுத்தத் தலைமுறைக்குக் கொண்டு செல்கிறது. அவர்களின் சமூகப்பொருளாதாரச் செயல்பாடுகள், நடனம், இசை போன்றவற்றுக்கான திறன், அனுபவம் பெறவும், மேம்படுத்தவும் வழிவகுக்கிறது. அதோடு அச்சமூகத்தின் தனித்துவமான பண்பாட்டுக்கூறுகளையும், வாழ்க்கைமுறையையும் பாதுகாக்கிறது.

References

- தனஞ்செயன், ஆ. 2014. தமிழில் இலக்கிய மானிடவியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை
- பக்தவத்சலபாரதி 2003. பண்பாட்டு மானிடவியல், அடையாளம், திருச்சி
- பக்தவத்சலபாரதி 2013. தமிழகப் பழங்குடிகள், அடையாளம், திருச்சி
- பக்தவத்சலபாரதி 2014. திராவிட மானிடவியல், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்
- மாதையன், பெ 2004. சங்ககால இனக்குழு சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை
- புலியூர்கேசிகன் 2010. நற்றிணை, ராம் பிரசுரம், சென்னை
- சாமிநாதையரவர்கள், உ. வே 2014. புறநானூறு: மூலமும் உறையும். டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூலகம், சென்னை.
- செயபால், இரா 2004. அகநானூறு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை
- தொல்காப்பியம் பொருள், புறம் 3
- சீலியா தோமஸ்பெரும்பானானி, டா. 2010. கேரளத்திலே ஆதிவாசிகளுடே ஜீவிதவும் சமஸ்காரவும், கரண்ட் புக்ஸ், கோட்டயம்
- Elwin V 1947. The Muria and their Ghotul, Oxford University Press, London
- Thurston, E 1909. Cates and Tribes of India, Government Press, Madras